

Χαίρειν μετὰ χαιρόντων

Δρ Χαράλαμπος Μ. Μπούσιος
*Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων
Ἐκκλησίας*

«**Ἡ** τῆς ἐντολῆς πλήρωσις χαρὰν εἶωθεν ἐμποιεῖ τῷ τὴν ἀρετὴν ποιοῦντι.» μᾶς λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος (Εἰς Ἦσ. Ε' 5, ΕΠΕ 5, 232), δηλαδή ἡ ἐκτέλεση τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης, ἀφοῦ «πλήρωμα νόμου ἢ ἀγάπη» (Ῥωμ. ιγ' 10), χαροποιεῖ ἐκεῖνον ποὺ ἀσκεῖ τὴν ἀρετὴν. Ἡ ἀληθινὴ χαρὰ, ἡ εὐφροσύνη δὲν ὑπάρχει στὰ ἐξωτερικὰ πράγματα, στὴν καλοπέραση, στὴν ἐνδυμασία, στὰ ἀξιώματα, στὴν πολυτέλεια καὶ στὴν ἐν γένει τρυφηλὴ ζωὴ, γιατί δὲν περνάει στὴν καρδιά, ἀλλὰ εἶναι ἐπιδερμικὴ καὶ μένει στὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πραγματικὴ εὐφροσύνη βρίσκεται στὴν καρδιά, στὴ σκέψη ποὺ σκέπτεται τὰ ἄϋλα καὶ ἀσώματα, στὴν καρδιά ποὺ ἀγαπᾷ, ποὺ συγχαίρει στὴ χαρὰ τῶν ἄλλων καὶ συμμετέχει στὴ λύπη τους. Ἐκφραση τῆς εὐφροσύνης αὐτῆς ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀπόδοση τιμῆς στοὺς γύρω μας, ποὺ ἐκπορευέται ἀπὸ ἀνιδιοτελή, ἀγαπητικὴ καρδιά, ἀπὸ καρδιά ποὺ «χαίρει μετὰ χαϊρόντων καὶ κλαίει μετὰ κλαιόντων» (Ῥωμ. ιβ' 15).

Ἡ ὑψιστὴ τῶν ἀρετῶν ποὺ εἶναι ἡ ἀγάπη ἐδράζεται στὴν ταπεινὴ ποὺ δείχνουμε προβάλλοντας τοὺς ἄλλους καὶ στεφανώνεται, ὅταν δίνουμε τιμὲς καὶ δὲν προσδοκοῦμε τιμὲς. Καὶ τοῦτο, γιατί δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι οἱ τιμὲς εἶναι φθαρτὲς καὶ προσωρινὲς καὶ καταστρέφονται μαζί με τὸν παρόντα βίον, πολλὰ φορὲς μάλιστα σβῆνουν πρὶν τελειώσει ἡ παροῦσα ζωὴ. Μᾶς τὸ λέει πάλι ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πᾶσαι τιμαὶ φθαρταὶ καὶ ἐπὶ κηροὶ καὶ τῷ παρόντι συγκαταλύονται βίῳ, πολλάκις δὲ καὶ πρὸ τοῦ παρόντος βίου τέλος λαμβάνουσι» (Εἰς Ἀδριάντας ὁμιλ. ΙΖ' 2, ΕΠΕ, 32, 532). Ἔτσι, τὴν προσγενομένη κάποιες φορὲς τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπό μας ὀφείλουμε νὰ τὴ θεωροῦμε ἐξαιρετικὴ εὐνοία τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς καὶ νὰ τὴ χρησιμοποιοῦμε γιὰ βελτίωση τοῦ πνευματικοῦ ἔργου καὶ σωτηρία τῶν συνανθρώπων μας, τῶν ζωντανῶν αὐτῶν εἰκόνων τοῦ γλυκυτάτου μας Θεοῦ, ποὺ γιὰ μᾶς ὑπέμεινε τὰ φρικτὰ πάθη καὶ τὴν ἄκρα ταπεινὴ καὶ ἀτίμωση, ἀλλὰ καὶ ἀναστήθηκε, γιὰ νὰ μᾶς συναναστήσῃ καὶ νὰ μᾶς καταστήσῃ, τοὺς πρώην ἀπόκληρους, κληρονόμους τῆς Βασιλείας Του.

Τιμὴ καὶ χαρὰ ἀποτελοῦν δύο διαυγεῖς ἐπιφάνειες τοῦ πολυεδρικοῦ ἀδάμαντος

τῆς ἀγάπης. Τὶς εἶδα, μὲ θάμβωσαν καὶ τὶς ἀπῆλαυσα τὴν περίοδο αὐτὴ μετὰ τὴν τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπητοῦ μας Μητροπολίτου Κύκκου καὶ Τηλλυρίας, τοῦ πανιερωτάτου κ. Νικηφόρου, ἀπὸ τὰ Πανεπιστήμια Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Ὡς ἰδιαιτέρας σημασίας μνημονεύεται ἡ βράβεισή του ἀπὸ τὸ Καποδιστριακὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν τὴ χρονικὴ μάλιστα στιγμὴ ποὺ τὸ νέο ἔτος χαρακτηρίζεται ὡς ἔτος Καποδίστρια, μετὰ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 180 χρόνων ἀπὸ τὴν ὀρκομωσία του ὡς πρώτου κυβερνήτη τῆς ἐλεύθερης Ἑλλάδος. Ἄλλωστε αὐτοῦ ἡ ὀξυδέρκεια, ἡ φιλεργατικότης καὶ οἱ εὐαγεῖς ὀραματισμοὶ συνέχουν καὶ τὸν Πανιερώτατο Νικηφόρο.

Ὁ Ἅγιος Κύκκου γνωρίζει νὰ τιμᾷ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ ἐφαρμόζει πιστὰ τὰ Παύλεια λόγια «τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγουμένοι» (Ῥωμ. ιβ' 10), καὶ ἡ τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπό του ἀποτέλεσε ἐλάχιστη ἀνταπόδοση τῆς τιμῆς ποὺ ὁ ἴδιος προσφέρει σὲ κάθε συνάνθρωπό μας, στὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων βλέπει τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας, ὅπως λέγουν καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας: «Εἶδες τὸν ἀδελφόν σου, εἶδες Κύριον τὸν Θεόν σου». Ἡ τιμὴ, λοιπόν, στὸ πρόσωπο τοῦ πολυσεβᾶστού μας Γέροντος Νικηφόρου ἀποτελεῖ αἰτία χαρᾶς καὶ πνευματικῆς εὐφροσύνης ὅλων μας, ποὺ γνωρίζουμε τὴν ἀγαπητικὴ του καρδιά καὶ τὴν προσφορά του στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ἀποτελεῖ αἰτία χαρᾶς ὅλων ποὺ στὸ πρόσωπο τοῦ Νικηφόρου βλέπουμε τὸν εὐπαίδευτο Ἱεράρχη, τὸν ὀραματιστὴ καὶ ὑλοποιὸ ἐργάτη τοῦ θεϊκοῦ ἀμπελῶνος, τὸν ἐκφραστὴ τῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως, τὸν κοσμίτορα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα. Ἐκφραση αὐτῆς τῆς χαρᾶς ἀποτελοῦν καὶ οἱ παρούσες σκέψεις, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ τὶς διάπυρες εὐχὲς μας, νὰ ἀξιοθεῖ ὁ Νικηφόρος τῆς ἀγάπης, ὁ Μητροπολίτης μετὰ τὰ ἀνοικτὰ χέρια, καὶ τῆς τιμῆς ὅχι τοῦ ἐπιτίμου οὐρανοπολίτου, ἀλλὰ τοῦ κληρονόμου τῆς Ἄνω Βασιλείας καὶ τῶν ἀγαθῶν «ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν» (Α' Κορ. β' 9), ἐκεῖ ὅπου ἀκούγεται ἀσίγητα ἤχος καθαρὸς ἑορταζόντων: «Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν».